

Szüreti előzetes (árak nélkül)

Hát akkor újra szüret... és a szürettel kapcsolatos találgatások. A termelők, – és ilyen még nem igen volt – a felvásárlók egyre azt találgatják, hogy így borháború és előzetes fenyegetőzések nélkül miként fog alakulni a szőlőár.

Kíváncsiságunkat a Kiskunhalasi Állami Gazdaságnál próbáltuk kielégíteni kevés sikerrel.

Hajma Géza a gazdaság élelmiszeripari és kereskedelmi igazgatója kérdésünkre elmondta, ha a szocialista országok tavalyi exportrendelése, az 1,3 millió hektoliter megmarad, akkor e térségben a múlt évhez megközelítő árszinten vásárolják fel a szőlőt. De hogy ez mennyit is jelent guruló forintban, arról nyilatkozni nem tudott, mivel az áregyeztetések jelenleg is tartanak.

Mindenesetre, a legkorábban érő fajtáról az Irsairól bizton állította, hogy kilogrammonként 16 forintot adnak érte, s azt is, hogy a KÁG 10 ezer tonna bornak valót szándékozik felvásárolni. És hogy honnan? Nos, mivel a fagy tavaly sem került el bennünket, így az 1988. évihez hasonlóan – kevés – szőlő várható a helyi kistermelőktől, a környékről Soltvadkertről, Kiskőrösről, Jászszentlászlórról, de Szegedről és Jászszentandrásról is.

Robotka István

Felemásnap

A reggeli szürke égboltot nézve úgy tűnt, hogy az időjárás nem fogadja kegyeibe a HATISZ-nap résztvevőit.

– Most nézd meg! – fakad ki keserűen Kristóf Imre titkár.

– Pénzért ideszerveztünk egy csomó dolgot: erősítés 5 ezer forint, színpadberlet az ÁMK-tól (?) 400 forint, a fakír útiköltsége is több ezer, és akkor elromlik az idő.

Szerencsére rossz jónak bizonyultunk, hiszen úgy 11 óra felé már nemcsak a 18 táblás, kétkezes sakkszimultán játékosai izzadtak a hőségben. Ennek ellenére délelőtt feltűnően kevés ember lézengett a Sóstó partján, ami még utólag sem magyarázható azaz, hogy a programok egy része különböző okok miatt elmaradt. Így a hatvan darab meghívó szétküldése ellenére sem volt kirakodóvásár. Elmaradtak a kiírt vetélkedők, és nem tudtuk meg, hogy mit takar a VIM bemutatkozása (vagy ez is egyfajta bemutatkozás volt?). Aztán nem láttuk a gózosokat, a népi együtteseket és a sokak által várt Bolero táncgyűttes sem érkezett meg Jugoszláviából. (Pedig előző nap még ígérték.)

– Kifizettünk száz forintot a belépőért – panaszkodik egy csinos családanya – és a fakírnak csak néha láttuk a fejét az alacsony színpad miatt, a Bolerónak pedig se híre, se hamva. Jól átverték bennünket!

Persze azért akadtak jó dolgok is. Többen most ülhetek először lóháton. A szerencsésebbeknek még HATISZ-

sapka is jutott. Az Uttörőház sátra előtt öröm volt nézni, a sárkányépítés fortélyaival ismerkedő gyerekeket és az önfeladten „röptető” apukákat. Az Uttörőház – noha nem gyermeknap volt – kitett magá-

ért. Plusz programként még a BMX-szakkörét is bevetette délután.

A politikára már nem voltak olyan fogékonyak a fiatalok. „Legyen köztársasági elnökünk!” – hirdették a sátor oldalára ragasztott DEMISZ plakátok. „Aláírásgyűjtés népi kezdeményezés benyújtására.” Csak 64 embernek volt fontos! Úgy látszik, a többség nem akar az események elé vágni. Hangosítás híján kevesen hallhatták a HATISZ programajánlatait, bár a lakásépítési akció adatlapját még így is harmincan kitöltötték.

A késő délutáni órákban, amikor már a fakír is túl volt a villanykörte uzonnáján és a szegeságyas sziesztáján, igazán kezdett színesedni a tömeg, nőtt a büfé forgalma, an-

(Folytatás a második oldalon.)

A tudósító dilemmái

Gyakran hallok olyan kritikát, mely szerint a Halasi Tükör „langyos”, nem elég „kemény”. Pontosabban: visszafogottan ír a fonákágokról, vagy éppen elkenődő azokat. Az észrevételezők emiatt elsősorban a tudósítókat okolják, mert – általában – nem elég rámenősek. Egyesek szerint – annak ellenére, hogy a lap független orgánus – a helyi „kiskirályok” érdekelt szolgálja. Ismerőseim szinte naponta szegezik nekem a kérdést: „Ezt és ezt a panamát miért nem írjátok meg? Hogy hagyhatjátok futni azt a gazembert, amikor amúgy is annyi vaj van a füle megöngött?” Hát igen... Ilyenkor kezdődik a magyarázkodás, hogy a téma még nem aktuális, nincs elegendő bizonyíték stb. Valójában persze másról van szó, a félsz-ről, mert ugye az nagy úr. Kisváros lévén óriási, kibogozhatatlan az összefonódás, s nem tudni a bumeráng honnan üt vissza. Kezelői, a „hatalmasok” itt suhogtatják a fejünk fölött.

De hát miről írhat és miről kevésbé a társadalmi tudósító, akinek a lehetőségei – a főállású zsurnaliszta kollégáival szemben – ugyan csak korlátozottak.

A kenyéradó munkahelyét kivéve (mert arról vagy jót, vagy semmit, s ez így korrekt) a kívülálló szemével mindenről. Nyugodtan „megénekelheti” a kiváló termelési eredményeket, noha azok egyre ritkábbak. Tájékoztathatja az olvasót közhasznú információkról, műsorokról, rendezvényekről stb. Portrét készíthet városunk jeles egyéniségeiről, feltéve, ha az anyagot – megjelenés előtt – visszaolvastatja, s rózsaszínűvel kijavítja. Bátran megglosszázhatja (pellengérré állíthatja) a kisembert, az ártatlan jelenségeket.

Visszont – a lap létét szem előtt tartva – csínján kell bánni a lapgazdákkal. Sérődékenyek: a tanács, a rendőrség, a tömegszervezetek, az oktatási intézmé-

nyek, a szórakozóhelyek vezetői. Hasonlóan a kórház, a szolgáltatók, az útépítők, a sógor, a szomszéd, s a sor végtelen. Nem könnyű dolgozni tehát témát választani, a jól bekötözött zsákon megtalálni azt a kis részt, amelyen a társadalmi munkás újságírónak is csurran-csöppen valami. És megfelelő jogi garanciák nélkül hozzálátnia a lyuk befoltzásához.

Amíg azok a bizonyos koronák porba nem hullanak, és a „nagy balhék” megírására ösztökélő kibicek, a jól értesültek – ahelyett, hogy a tudósító(k) „cinkostársaul” szegődnének – a névtelenségbe burkolóznak, addig aligha várható, hogy a Halasi Tükör úgymond keményebb lesz.

Kovács Pál

A szerkesztők megjegyzése. Lényegében egyetértünk Kovács Pál „társadalmi” tudósító töprengéseivel azzal a megszorítással, hogy a „társadalmi” jelző nem lehet minősítés. Mert tudniillik aki gyakran ír újságba, s ezt jól csinálja, akkor azt zsurnalisztának kell tekinteni, még ha jogi státusában nem is az. Az újságírói szerep pedig etikailag nem teszi lehetővé a konformista viselkedést, ami azt jelenti, hogy e szakma vállalásával felvállaljuk a konfliktusokat is. Erre biztatjuk külső munkatársainkat – köztük Kovács Pált is – azzal a bátorítással, hogy ha az újságírásból fakadóan bármiféle hátránya származik, a szerkesztőség intézményesen lép fel védelmében. Természetesen az sem mellékes körülmény, hogy a leadott írásokért – megjelenés után – a szerkesztőség felel, így a szerző jogi felelőtlenségét élvez. Visszont az sem árt ha tudjuk, hogy ez a tevékenység is korlátozott, mégpedig az igazság és a tisztesség által. Arra kérünk minden tudósítónkat, hogy ezek ismeretében vezessék a tollat.

NEM KELL NEKÜNK „EJTŐERNYŐS”!

Nem tetszik a képviselő? – gyűjtünk aláírásokat a leváltására. Rossz a gázminőség? – aláírással követeljük kalóriadúsabbat. Pavilont telepítenek a zöldbe? – nosza, írjunk alá minél többen: el onét. Öszintén szólva kíváncsian vártam, hogy kis városunkban mi lesz a következő aláírásgyűjtés témája. Azt még álomban sem gondoltam, hogy az áfész 1. sz. (KISZ lakótelepi) boltjának vezetője áthelyezését akarják ily módon megakadályozni a bolt

vásárlói.

Háromszázhuszonhat aláírás

Pontosabban csak a kisebb-ség, hiszen mint Zs. Szőke Zoltán áfész elnök elmondta, ott 1500–2000 ember vásárol rendszeresen, ami kétmillió forgalmat jelent. Az áfész-elnöknek címzett listát pedig „csak” 326-an írták alá. (A hitellességet nem vizsgáltuk.)

Kovács Gyuláné, az akció szervezője a listával együtt egy felhívást – ami sokáig a

bolt aajtára volt ragasztva – is mutat. „.... boltunkból Szalai Zoltán boltvezetőt az áfész vezetősége – adminisztratív okok miatt – el akarja helyezni.”

– Honnét tudja, hogy adminisztratív okok miatt helyezik el Szalait? – kérdezem Kovácsnétól.

– Én a többség óhaját fogalmaztam meg, többen szóltak. „.... nem kell nekünk »ejtőernyős« új boltvezető.”

– Talán ismeri az új boltvezetőt, Ficsur Antalt, hogy így

minősíti?

– Nem. Lehet, hogy Ficsurral nem is lesz problémánk. De mi kifejeztük véleményünket Szalai Zoltán mellett.

Ezt természetesen lehet aláírásgyűjtéssel vagy anélkül is. De egy embert ismeretlenül leminősíteni, lejáratni... mit mondjak, nem sportszerű.

Közös megegyezéssel

Szalai Zoltán alacsony, köpcös ember. Olyasféle típus, aki nem ijed meg a munkától. Az egyszemélyes irodájában

nem tud leültetni, így a folyosón halgatom eddigi kereskedői pályafutását.

– Augusztus elején – tér rá a mostani ügyre – kijött Deim László, a kereskedelmi osztályvezető. Azt mondta, innét mennem kell, mert a lakosság nincs megelégedve az áruválasztékkal, a vezetői tevékenységemmel. Némi huzavona után megegyeztünk a Kertvárosi ABC-ben, műszakvezetői beosztásban. Ott a pénzem is több lesz, havi kétezerrel.

– Akkor mire fel a lakossági

tiltakozás? – vetem közbe.

– Hát, azt nem én szerveztem. Azért mégiscsak jó lenne maradni. Itt jók a körülmények meg a kollektíva is. Most félok, hogy az ígéretek ellenére szétrobbantják a gardát.

Ez egyébként már megkezdődött, hiszen két lányt áthelyeztek másik boltba, és Szekula Editet is a 11-esbe akarták rakni.

– Csak úgy a feje felett, megkérdése nélkül döntöttek a további sorsáról? – forduló

(Folytatás a második oldalon.)

Pro urbe díjasaink

Kiskunhalas városának tanácsa az augusztus 18-i ünnepi tanácsülésen nyújtotta át az idei Pro urbe díjakat. Idén is három személy részesült e magas elismerésben.

F. Nagy József mérnök-tanár, a II. Rákóczi Ferenc Mezőgazdasági Szakközépiskola nyugdíjas tanára negyedszázada tanítja diákjait a mezőgazdász szakmára. Emellett beléjük plántálta a város, a haza, a család és a munka szeretetét is. Több évtizedes tevékenységével tanítványainak, de munkatársainak is követendő példájává vált. Tanítása mellett téli tanfolyamokat szervezett és tartott, mezőgazdasági eszközgyűjteményt létesített, kiállításokat szervezett. Nagy érdemeket szerzett a felnőttképzésben. TIT keretében főleg a tanyai lakosság körében terjesztette eredményesen a korszerű mezőgazdasági ismereteket. Meghonosította a szabadtéri, utcai előadássorozatot. Parkok építésében, ápolásában, a város

szépítésében, utcák, terek létesítésében és azok rendben tartásában részt vett és vesz ma is. Nyugdíjasként is aktívan dolgozik a környezetvédelmi bizottságban.

Rébék Benő foglalkozására nézve egyénileg gazdálkodó paraszt, aki 1977-től tanácsstag lakóközterületben, a Sóstói szőlők, Felsőkistelek területén. Tanácsstagi ténykedése során mindenkor vállalta a tanyai körülmények között élő emberek képviselését. Körzetében mindig a közérdek mellett állt, akkor is, ha ezzel vállalni kellett egyes vezetők nemtetszését. Jelentős szervező munkát vállalt utak létesítésében, karbantartásában, a tanyavillamosításban. A Sóstó rendbelsőzatalának egyik élharcosa. Idős kora ellenére energikusan, néha szenvedélyesen, de mindenkor tisztességes módon képviseli választóit, szólal fel a tanyai emberek, választói érdekében, próbál egyben számukra jobb életkörülményeket teremteni.

Orbán István a Kiskunhalasi Fa- és Építőipari Szövetkezet elnöke 1970 óta. 56-ban mint szakmunkás került a szövetkezetbe, ahol könyvelő, majd főkönyvelő volt először. A gazdaság vezetését nehéz körülmények között vette át, irányításával sikerült azt nyereséggé, az ország egyik megbecsült szövetkezetévé tenni. A lakóközösségek, az alumínium virágtartók, kerti garnitúrák készítése révén a szövetkezet több külföldi országban ismert és elismert. Emellett szolgáltató tevékenységük is kiemelkedő, a vegy-tisztítás, az építőipari részleg és a festő részleg a város és környéke lakosságának jobb ellátását is segíti. Gazdasági vezetői munkáján túl jelentős társadalmi munkát is végez. Kiskunhalas fejlődésében tevékeny szerepet játszó vezető.

Mindhárom kitüntetettnek gratulálunk, további eredményes munkát kívánunk!

Horváth Róbert

Felemásnap

(Folytatás az első oldalról.)

nak ellenére, hogy a büfé körüli szeméttartók üresen álltak, elképesztő személtben gázoltak a sorbanállók. Összetaposott műanyagpoharak, papírtálcák százai szana-szét. Egy fürdőnadrágos, barnabőrű fiatalember magából kikelve, ordítva rohant a büfé felé.

– Ellopták a ruhámat! – majd

fenyegetően rázta az öklét a büfére: – ha nem hívod a rendőrséget, kikaplak onnét!

Az eszeveszett ordítást, szitkozódást két rendőr megjelenése szakította félbe.

Az esti Ozirisz koncertre sokan összegyűltek, bár kishíján majdnem elvitte a hirtelen támadt vihar. A lelkes, túlfűtött hangulatban az egyik zenekar-

tagot szinte lerántották a színpadról.

– A k...a anyád, te g...! – így a sztár. A fül és a szemtanúk megdöbbenve néztek egymásra.

Végülis elmúlt a NAP. Egy kis összefogással sokkal jobb is lehetett volna, hiszen a városnak egyetlen augusztus 20-ai rendezvényéről volt szó.

– Hogy ilyenre sikerült, nemcsak a mi szégyenünk. Pénz nélkül nem megy – summázta véleményét az egyik rendező **Rokolya Péter** másnap. – Olvastad az újságokban, hogy ezen az ünnepen mennyi rendezvény volt országszerte? Ott biztosan összefogtak. Hol volt most a piros-fehérvörös pompázó MDF? Vagy a nyílt levelekben tiltakozó SZDSZ? De folytathatnánk a sort az MSZMP-vel és nem utolsósorban a Népfronttal!

Tényleg, e jeles ünnepeken hol voltak?

Kép-szöveg:
Ferincz János

Nem kell nekünk „ejtőernyős”!

(Folytatás az első oldalról.)

lok a szemüveges, vékony lány felé. Látom, legszívesebben nem válaszolna, hagyjam őt nyugton, aztán bizonytalanul megszólal:

– Azt hiszem ilyet igazából nem tehetnének.

Végül ő maradhatna az általa is jónak tartott kollektívában.

Mit mond az elnök?

– Az áthelyezéseket nem kellene az érintett dolgozókkal megbeszélni? – kérdezem most már az áfész irodában Zs. Szóke Zoltán elnöktől.

– Valamennyi dolgozót változó munkahelyre alkalmazunk. Így – szükség szerint – bármikor áthelyezhetjük véleménye kikérése nélkül is. Szalai Zoltán boltvezető esetében azonban hosszas beszélgetések előzték meg az áthelye-

zést. Közös megegyezéssel került a kertvárosiba. Anyagilag is jobban jár, és a beosztása sem lesz kisebb. Nem beszélve egy nagyon lényeges szempontról: ez pedig a szakmai oldal. Szakmai fejlődés szempontjából sokkal szélesebb áruválasztékot forgalmazó boltba kerül. Ott még sokat tanulhat...

– Ebből úgy tűnik, mintha jutalomként helyezték volna át.

– Ez ennél lényegesen bonyolultabb ügy – mondja az elnök és hosszasan magyarázza a helyzetet.

– Engem meggögyőzt, már csak azt a háromszáz aláíró kell...

Távozás közben még megkérdezem:

– Az 1. sz. bolt új vezetője, **Ficsur Antal** milyen kereskedő?

– Régi dolgozónk, a Delikát

vezetője volt. A beosztottjai hajlandók vele menni mindenhol!

Epilógus helyett

Ismét Kovácsnéval beszélgetek:

– Mi lesz az aláírások sorsa – kérdezem, miközben megelemelem a vastag paksamétát.

– Nem tudom. A mi demokratizmusunk ebben nyilvánult meg – válaszol és kérdően néz rám.

Gondolatban már a múltban járok. Amikor nem lehetett elmozdítani vezetőket csak azért, mert a párt, a szakszervezet, esetleg a KISZ máshogy látta. Amikor a munkáltatói jogok gyakorlásába túl sokan szóltak bele. Amikor... de felesleges folytatni, az eredmény a fontos: az pedig ismert.

Ferincz

Ki, mit ünnepel?

Tisztelt Végrehajtó Bizottság!
Az SZDSZ Kiskunhalasi Csoportja az augusztus 18-i ünnepi tanácsülésre szóló meghívásuknak az alábbi elvi okok miatt nem kíván eleget tenni:

Csoportunk nem tartja ünneplésre méltónak az idejétmúlt és alapjaiban átalakításra, megreformálásra szoruló Alkotmányt. Ugyanakkor szomorúan tapasztaljuk, hogy városunk „népképviselői” még említésre méltónak sem tartják az államalapító Szent István király nevének említését, holott minden igaz gondolkodású, s a történelmi hagyományokat tisztelő magyar állampolgár augusztus 20-án valójában őt ünnepli.

Furcsának tartjuk, hogy városunkba – jellemző módon – nem jutott el az új szellem, amelyet az MSZMP reformkorei is követnek, miszerint a sztálinista alapokon nyugvó alkotmány nem tartják méltónak az ünneplésre.

A meghívó mottójaként használt – a Tanácsotörvényből vett – idézet kifejezi azt a gondolkodásmódot, amely a város vezetését jellemzi. A tanácsok változó szerepét úgy látjuk nem hajlandók tudomásul venni. A demokratikus önkormányzati formák megalkotása a törvényalkotók asztalán van; a demokratikus centralizmus elvét az MSZMP is elveti, s érdekes módon a Tisztelt Végrehajtó Bizottság ennek ellenére is ragaszkodik a megcsontosodott, ortodox hagyományokhoz.

A fentiek alapján – bár figyelmük megtisz-

telő – nem kívánunk olyan ünneplésben részt venni, amelyek elveinkkel homlokegyenest ellentétben vannak.

Tisztelettel kérjük, hogy ezen levelünket az ünnepi tanácsülésen szíveskedjenek felolvasni.

Kiskunhalas, 1989. augusztus 17.

**a Szabad Demokraták
Kiskunhalasi Csoportja nevében**

A szerk. megjegyzése:

A fenti levélből – a markáns stílus eredményeképpen is – határozott álláspont hallható ki. Az SZDSZ kiskunhalasi csoportja meghívót kapott az ünnepi tanácsülésre s ennek nyomán indokolják távolmaradásukat. Ami a szóban forgó meghívót illeti, szerkesztőségünk egyetért a levélírókkal, hiszen e nyomtatvány nemcsak átgondolatlan és a közelmúlt már meghaladt szellemét tükrözi, hanem az ünnepség szervezőinek szándékaival is ellentétben áll.

Ugyanakkor értetlenül állunk az SZDSZ kiskunhalasi csoportjának jövőbe látó képessége előtt. A levelet ugyanis 17-én adták fel. Vajon honnan tudták előre, hogy milyen hangulatú lesz az ünnepség? Sztálinista, vagy emelkedett? Kegyeletteljes, vagy pártserű? Méltóságtagteljes, vagy bürokratikus? Aki jelen voltak s meghallgatták **Toth Istvánné** beszédét és az elhangzott verseket – bizonyíthatják, hogy az SZDSZ halasi csoportja ezúttal tévedett.

Husszeint is beszélőre hívta

Fotó: Ferincz János

Nagyapáti István még 1970-ben lépett be az MHSZ helyi rádióamatőr klubjába, amelynek jelenleg is vezetőségi tagja. Ott kapta meg az alapképzést, majd letette a forgalmazáshoz elengedhetetlen szakvizsgákat és megszerezte az I. osztályú minősítést. Számos nemzetközi versenyen szerepelt eredményesen, mintegy 80 különféle oklevelet gyűjtött.

Később természetesen – részben – önállósította magát, már jó ideje otthonából hívja a sok száz, az éteren keresztül felkutatott barátját, ismerőst. Készülékével a világ bármely pontját (akár a sarkvidéket is) elérheti. Kialakult kapcsolatai vannak Japánban, az NSZK-ban, az USA-ban, Venezuelában, Dél-Afrikában, Jugoszláviában élő amatőrökkel, köztük jó pár magyar származásúval. Létesített már kapcsolatot például olyan jelentős személyiséggel, mint Husszein jordániai király, beszélt az ománi szultán pilótájával, s

(pár éve) folyamatosan tartotta az összeköttetést a „Szent Júpát” legénységével.

Mint elmondta, ez a hobbi eléggé költséges, drága be rendezések kellene hozzá. Angol nyelvtudást igényel és ráadásul rendkívül felelősségteljes magatartást kíván. Szigorú előírások szabályozzák, hogy miről lehet beszélgetni és miről nem. Ezeknek tulajdonítja – többek közt – hogy a mai fiatalok kevésbé érdeklődnek iránta. A városban csupán 20–22 amatőr dolgozik, azok is inkább a 40-es korosztályhoz tartoznak. Utánpótlásról tehát Halason aligha lehet beszélni, ha csak nem a Nagyapáti családból kerülnek majd ki a jövő rádiósai. Ugyanis a feleség, valamint a nagyobbik leányzó már megszerezték az alapfokú szakképesítést és rendelkeznek a forgalmazáshoz szükséges jogosítvánnyal is.

Kovács Pál

A kisiparosra ráerőszakolt szervezet a KIOSZ?

A Kisiparosok Országos Vezetősége és az Ipari Miniszter megegyezett, hogy rendelettel szabályozzák az ipar és KIOSZ viszonyát, érdekeit. Az 1977. évi 14. sz. Trv. 3. p. 1. bek.-vel.

Az ipart gyakorolni szándékozó kap jogosítványt, de csak akkor, ha belép a KIOSZ-ba. Ha kilép a KIOSZ-ból nem gyakorolhatja az ipart, és ennek a reciprokja is igaz. Ugy gondolom, hogy ez a rendelet mindenki érdekét védi, csak éppen az iparos érdekét nem. Az iparos szabadságát viszont megbélyegzi.

Miért kell egy állampolgárt rendelettel beerősokolni egy állítólagos érdekképviseleti szervezetbe, mikor az érdekeit nem is képviseli, nem is kép-

viselheti.

A szakszervezetből, mint érdekképviseleti szervezetből, vagy az MSZMP-ből, mint vezető pártból ki lehet lépni anélkül, hogy az bármilyen hátrányt járna.

Ma 1989-ben, mikor több párt van és állítólag a nyíltság is létezik, akkor a kisiparos miért nem egyenrangú a többi állampolgárral. Miért írják neki elő, hogy melyik szervezet tagja lehet, miért nem választhatja meg magának szabad akaratából azt a szervezetet, aki valóban felvállalja, vagy fel akarja vállalni a kisiparosok érdekvédelmét.

Németh János
kiskunhalasi cipész-mester

SOK LÚD..., AVAGY MÓDOSULT A TÖRVÉNY?

Elkészült a gyalogátkelő

Fél évtizeddel ezelőtt – egy városrész lakói nevében – tanácsstagi beszámolóml felvetetem, hogy az 53-as főút és a Temető utca találkozásánál az illetékesek létesítsenek gyalogos átkelőhelyet.

A hivatali átfutási idő (30 nap) betartásával a városi tanács műszaki osztálya – sommás indoklással – javaslatomat elutasította, amit természetesen nem fogadtam el. A következő levelet, határozatot – záros határidőn belül – már a Bács-Kiskun Megyei Tanács V. B. Közlekedési Osztálya küldte címemre, 1984 szeptember 7-én. NEM ENGEDÉLYEZEM! – mordult rám az illetékes osztály vezetője: **Mondik László**. Indoklása a következő volt: „Mérlegelve a gyalogos- és járműforgalom nagyságát, megállapítom, hogy a gyalogos forgalom intenzitása nem éri el a KPM. 663672/1976. sz., a gyalogátkelőhelyek létesítésével kapcsolatos irányelvében szereplő létesítést indokló forgalomnagyságot. A létesítésnél az irányelv követelményeinek csak együttes érvényesülése nyújt kellő biztonságot. Amennyiben ez nem érhető el, nem célszerű gyalogátkelőhelyet kijelölni, mert a kisforgalmú gyalogátkelőhelyen a gyalogos fokozottabb biztonságérzete veszélyesebb helyzetet teremthet. A kijelölt gyalogátkelőhelyek telepítésekor mindenkor figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a gyalogosok a kijelölés láttán kevésbé mérlegelik az úton való áthaladást. Ugyanakkor, ha a gépjárművezetők megszokják, hogy az adott átkelőhelyen sekély a gyalogosforgalom, nem a megfelelő sebességgel, nem lassítva közelítik meg az átkelőhelyet.” Végül felsorolva tucatnyi KPM és kormányrendelet, mely szerint megszülethetett az iménti határozat.

Megvallom, az okfejtést akkor sem értem kristálytisztán és ma sem. Ugy véltem (vélem), hogy a gépjárművezetők mindenkor, mindenütt kötelesek figyelembe venni az úton elhelyezett jelzéseket. Feltehetően nincs ez másképp napjainkban sem. Ugyanis aggodom. Pár hete – az ominózus helyen – elkészült a szabályszerű átkelő és a gyalogosok tüstént birtokba is vették, hetikén sétálnak rajta. Nem lesz ebből valami bajuk?

K. P.

Hajdani vándorlegények nyomában

A II. Rákóczi Ferenc Mezőgazdasági Szakközépiskola nyolc éve a belföldi gyakorlatok lehetőségeit külfölddel is bővítette. Az NDK-ban működő Fortschritt mezőgazdasági gépgyártó kombináttal született együttműködési megállapodás, mely szerint évente 40 fiatal utazik ki kétéves gyakorlatra. Ezek a gyakorlatok nemcsak a szakmai látókör bővülését, a szakismeretek erősödését segítik, hanem nyelvtanulásra ösztönöznek, lehetőséget adnak más népkultúrájának megismeréséhez. Barátságok kötődnek, alkalom adódik az összehasonlításokra, ezzel is erősítve a hazához való kötődést.

Két éve pedig egy mezőgazdasági főiskolával alakult

ki kapcsolat az NDK-beli Malchowban. A jelen tanév-től, egy osztrák gazdaszónyoképző képző iskola tanulói ismerkednek hazánkkal és a mi tanulóink is járhattak Ausztriában. Kétéves a lengyel-magyar cserekapcsolat, mely egy lengyel iskola és az iskola között kialakult. Idén tanulóink eljutottak a munkácsi várba, ahol iskolánk névadója gyermekkorát töltötte. A meglehetősen rossz állapotban lévő vár látványa intő példa lehet, hogy nemzeti értékeinket, múltunk örökségeit nagyobb becsben tartsuk.

A gépésztanulók NDK-s gyakorlatát a nyolc év alatt, három városba szervezték, Schönebeck, Weimar után a Bischofswerdai Kombájn Gyár biztosított a fiataloknak

Az iskola tanulói egy E524-es kombájn szerelnek

munkát. A két hét fásztó, de élményeket adó időszakban a város megismerésén túl Drezdával, Spereewalddal ismerkedtek a fiatalok. Munkájukról a gyár ve-

zetősége elismeréssel nyilatkozott annak reményében, hogy ez a kapcsolat a jövőben is folytatódik.

Némedi Benő

Sörben az igazság, sörben a haszon

A hatvanas évek közepén Jánoshalmon töltöttem tényleges katonai szolgálati időmet. Emlékszem – hogy néhány józanéletűnek egyáltalán nem nevezhető katonatársam sajátos módját találta az otthoni, „boldog civil idők”re való emlékezésnek. Nevezetesen arról volt szó, hogy amikor az öreg katonák nekünk „kopaszoknak” szusszanásnyi pihenőidőt engedélyeztek, az említett alkoholkedvelő társaim az időt arra használták fel,

hogy az abban az időben Kiskunhalason fellelhető összes olyan „szórakozóhelyet” számbaveittek, amelyekben legálisan lehetett szeszitalt kapni. Jól emlékszem arra, hogy a tanyai kocsmákat is figyelembe véve 30 körül volt az ilyen létesítmények száma. Azóta majd negyed évszázad telt el. A hatvanas évek végén és a hetvenes évek elején számos ilyen „patinás szórakozóhelyet” – akarom mondani kocsmát (pl. Csoó-gödör,

Gagy, Lános, stb.) megszüntettek, s most 1989-ben mégis ötven körül van az ilyen létesítmények száma. A pontos számot megállapítani nem sikerült, de némi segítséggel a napokban 46 szeszárútlási joggal rendelkező üzletet gyűjtöttünk össze. Ez a szám több mint 50 %-os növekedést mutat, holott a város lakossága emlékezetem szerint legfeljebb ha tíz százalékkal nőtt azóta. És ez még mindig nem elég...

Hallom a napokban a legújabb újságot, miszerint a város központjában lévő Delicatess-bolt azért van „átalakítás miatt” zárva, mert helyén söröző nyílik. Erre bizonyára komoly lakossági igény

készítette a döntéshozót. Megszűnik ismét egy élelmiszerbolt, s nyílik egy újabb italbolt. Itt a város központjában a Casanova-bár, a nagycukrászda, az Alföldi-étterem és a Talizán-söröző közvetlen szomszédságában! Ki érti ezt? Kiváncsian várom az illetékesek válaszát, hogy hogyan egyeztethető össze ez a döntés a lakosság jobb kereskedelmi ellátása érdekében teendő intézkedésekkel, valamint mennyire illeszthető ezek az intézkedések a városi tanács által az elmúlt évben jóváhagyott lakossági egészségmegőrzési programba.

„-is is-”

Kárpátalján ízes a magyar szó!

Nemrégiben egy barátom meghívására alkalmam volt Kárpátaljára utazni saját gépkocsival. Mivel Szovjetunióba a kishatárforgalmat leszámítva csak meghívólevéllel lehet utazni, ezt természetesen jóelőre beszereztem.

Az első meglepetés a határnál éri a gyanútlan utast, mert Csapnál 2,5 – 5 órát is kell várakozni. Ez azonban nem a magyar fél nehézsége miatt van így. Végül a Tisza hídján áthaladva minden szükséges pecséttel ellátva az embernek egyszerre elszorul a torka, nemcsak a túlzott adminisztrációtól, hanem a mesterséges akadályoktól is.

Ha a határon túljutott a turista és úgy érzi, hogy a feleslegesen elvesztegetett időt száguldással behozza, javasolom ne tegye. Az utak elképesztően rosszak, gödrösek. A helyieknek ez nem okoz gondot, mert gondolkodás nélkül áttérnek a szembe haladó sávba, kikerülni egy-egy gödröt.

Mivel meghívásunk a Csaptól mintegy 100 km-re a Nagyszőlősi járásban lévő Feketepatakra szült, jónéhány településen haladtunk át. A politikai változások látható jegyeként a falvak, városok neve már magyarul is ki van írva. Beregszász, Újjak, Tiszakeresztúr, Feketepatak, stb. Magyarlaka vidék ez. A házak gondozottnak tűnnek, zömmel sátozottok. Ami meglepett, az a házak elé kirakott kispadok sokasága volt. Gyermekkoromban Baranyában láttam ilyet utoljára. Idősek és fiatalok itt hányják-vetik meg a világ dolgait. Magyarul beszélnek de beszédük néha ukránra vált. Újlakon eltévedtem, segítséget kértem. A középkorú térfi büszkén válaszolt, persze, hogy beszélnek magyarul, magyar vagyok és magyar a feleségem is. Nem ritka azonban a vegyes házasság sem, de ezen itt senki sem lepődik meg. Beszéltem fiatalokkal, idősebbekkel egyaránt. Pl.: a férj ukrán a feleség magyar, két gyermekük van, magyar iskolába járatták majd és magyarnak nevelik. De találkoztam olyan családdal ahol az apa magyar, az anya ukrán, két gyermekük van. Ők a gyerekek jövőjét tartják szem előtt, orosz nyelvű óvodába és iskolába járatták őket. Kárpátalján hosszas hallgatás után éledni látszik a magyarságtudat. Gondoljunk csak a Beregszász mellett újra felállított turul madárra, melyet a Rákóczi féle szabadságharc tiszteletére emeltek, és most újra rendbehoztak. Két magyar nyelvű újság jelenik meg, mit mondjak rá...

Na, és mit láttam, kérdezhetné az olvasó. Láttam hófehér ruhás festett dómát Pravdába csomagolt belezett csirkével a kezében. Láttam rendőrségi autót (Moszkvics) félig szétrohadt állapotban, működés közben. Láttam autós műszaki boltot melyben speciális benzínbeöntő tölcseért árusítanak szűrőbetétet. (Magamnak is hoztam egyet, mit tudja az ember.) Tudni kell, hogy a benzinellátás akadozik, ezért amikor van, az emberek betárolják. Így az autósoknak maszek tározók vannak otthon. Voltam élelmiszerboltban, ahol ötféle teszta,

ríz, kétféle halkonzerv, kolbász, kenyér és ne feledjem aludt-tej volt. Kárpátalján az emberek mindenhez hozzájutnak amire szükségük van, de ezt csak a feketepiacról szerezhetik be természetesen többszörös áron. En úgy láttam, hogy ha a puldok alól árult termékek oda jutnának ahova szánták, akkor talán nem volna ekkora hiány. Az emberek ezért, és mert más lehetőségük nincsen, önellátásra rendezkedtek be. A kertben termelt felesleget újabban már minden korlátozás nélkül eladhatják. Ezt 6-7 évvel ezelőtt még nem tehették meg mert így munkanélküli jövedelemre tettek volna szert. Mára ezt már nem veszik komolyan, így virágzik is a piac. Terjed a hobbi földek művelése is, egy család 600 m²-t kap, ingyen. A falvakban majdnem mindenki nevel disznót, ez biztosítja az évi hússzükségletet. Az állami boltokban 2,5 rubelért árulnak a húst, de ott nincs. A szövetkezeti boltokban viszont van, de ott 5 rubel körül mozog 1 kg hús. Ha ehhez a 30 rubeles havi nyugdíjat viszonyítom, vagy a 150 rubeles átlagfizetést, már nem olyan rózsás a kép.

Kárpátalján vasárnap nem dolgoznak. Aki mégis ezt teszi kertjében vagy másutt, azt megszólják. Erre itt még erősen adnak. Úgy tartják, az egész heti munka után a pihenés jár és ezt be is tartják. Magyarországot az árubőség miatt irigylik, de beszélgetéseim alapján kiderült, az itt nálunk honos hajtást, rohanást nem vállalják, életformánk idegen tőlük.

Amikor megkérdeztem, melyik a jobb, hogy van pénz, de nincs mit vásárolni, vagy van árú de nincs pénz, az választották, a tietek jobb. Ez viszont nézőpont kérdése. (Tragikomikus Kelet-európai dilemma.) Kárpátalján ahogy lehetőség nyílt a kishatárforgalom keretén belül Magyarországra jönni, sokan szinte sportot űznek belőle. Kevés pénzért kapnak, 30 rubelt lehet beváltani, ez 570,- Ft/ő, ezért azután a pici gyerekeket is hozzák. Az ételízest, az alkohol, a kóla, olcsó pulóver és néhány apróság úgy látszik megéri a fáradságot. De tegyük a kezünket a szívünkre, Bécsben mi nem ugyanezt csináljuk?

Most amikor újra itthon vagyok, az ottani magyarokra, ukránokra szeretettel gondolok vissza. Tiszta szívvel fogadtak, és nemcsak meghívóim. Amikor a helyi IBUSZ-nál rubelt váltottam, a pénztáros hölgy kétszer is megkérdezte, nem márkát akarok-e. Sokan voltak sokfélék a teremben, mindenki Jugóba, Törökbe, Bécsbe készült. Családom és én nem. Nem bántuk meg, mert pénzért lehet videót, hifitornyot venni, viszont barátainknál szeretettel kaptunk és mindennél többet ér.

Jó magyarnak lenni itt, azonban magyarnak lenni Kárpátalján sem választás kérdése. Most, hogy alkalmam volt a hét-köznapokat látni meggyőződéssel vallom, hogy anyagi, szellemi jólétünk megítélése csak viszonyítás kérdése és néhány száz kilométeré.

Ladóczki István

Kína nincs is olyan messze

A napokban messzi útról érkezett vissza Csányi József, a Ganz Kiskunhalasi Gépgyár igazgatója. A kínai napokról beszélgettünk irodájában.

– *Hogyan jött létre ez az utazás és mi volt a célja?*

– A Pannónia külkereskedelmi vállalat kínálta fel annak a lehetőségét, hogy a nyári pekingi nemzetközi vásáron vegyünk részt. A magyar pavilonban, más hazai cégek társaságában mutattuk be gyárunk legkeresettebb termékeit.

– *Mit mutattak be a vásáron és hogyan reagált arra a kínai kereskedelem?*

– A nagy távolság miatt termékeket nem vittünk ki, hanem termékeinkről készült nagyalakú tablótunkat állítottunk ki. A pavilonon belül volt egy önálló standunk, ahol tárgyalni lehetett. A vásár öt napja alatt olyan érdeklődés mutatkozott, hogy szabad pillanatunk nem volt. A házigazdák jól felkészült szakembereik kérdésével ostromoztak bennünket, főleg áramfejlesztőink és szivattyúink adatai felől kérdezősködtek.

– *Milyen volt a kínai fogadtatás?*

– Csak a legjobbakat tudom mondani. Elegáns, európai színvonalú szállodában laktunk, reggel taxival vittek, este hoztak bennünket a vásár területéről.

– *Sikerült-e konkrét megállapodást kötni?*

– Nem, de ez a nagy távolság miatt szinte eleve lehetetlen volt. Amint említettem, az érdeklődés óriási volt, de termékeinkről valóságos adathalmazt kértek, így hazaérve, a hónap végéig el kell készíteni azt a több száz adatot tartalmazó listát, melyet megküldünk a több mint tucatnyi komolyan érdeklődő kínai partnernek. Amire nem is gondoltunk, komoly ajánlatokat kap-

tunk a kínai feltől az általunk gyártott termékek öntésére, igen finom felületi kivitelezésben. Dacára az óriási távolságnak, ez a kérdés izgalmas, lehet hogy megéri Kínában öntetni néhány alkatrészt. Úgyhogy ezek tanulmányozása is jelentős munka.

– *A kínai diáklázadások levezetésének sokja érzékelhető volt-e?*

– A felületes szemlélet abból már nem vett észre semmit. A rend és nyugalom helyéreállt a tízmilliós metropoliszban. Bár például a forgalmasabb csomópontokat, utakat katonai járóőrök őrzik, a központi főterre változatlanul nem lehet turistaként bemenni. Láttam egy rendőri igazoltatást, ami abból állt, hogy a rend őre leállított egy kerékpárost, a nála lévő táskát a föld felé tartotta, tartalmát kiszórta az útra, az ülést is felfeszítette. Miután minden rendben volt, az igazoltatott nekiállt a cökmökjait összeszedni. Gyakorlat az igazoltatások, igyekeznek csírájában elfojtani minden megmozdulást. Nekünk pedig megmondták, hogy a vásár bezárása után taxival visszavisznek bennünket a szállodába, de este ne hagyjuk el az épületet. A miérte a hivatalos válasz az volt, hogy sötétben nem tudnak biztonságunkra vigyázni.

– *Végül, engedje meg, hogy megkérdezzem: mibe került az út?*

– Nem titok ez sem. Százhatvanezer forintba. Mindez illeszkedik gyárunk éves utazási keretébe. Jelenleg is Szűcs János Nepálban tartózkodik, Kiss Béla pedig Egyiptomban irányítja a munkákat, hogy csak a legfrissebb példamázó listát, melyet megküldünk a több mint tucatnyi komolyan érdeklődő kínai partnernek. Amire nem is gondoltunk, komoly ajánlatokat kap-

Horváth Róbert

Évi egymillió forint a nyugdíjas dolgozóknak

Az előző számunkban megjelent, az idős korosztály romló életkörülményeit taglaló cikk után kérte Katona István, a Kiskunhalasi Állami Gazdaság igazgatója, keressem fel hivatalában, mert a cikkhez kapcsolódó mondanója lenne.

– Gazdaságunk vezetősége éveken keresztül határozott úgy, hogy támogatja az innen nyugdíjállományba vonult, nehéz anyagi körülmények között élő embereket. Az öt évvel ezelőtt készült felmérés az ötszáz nyugdíjas közül ötven olyan személyt talált, aki sanyarú életkörülményei miatt – a megállapított nyugdíjon felül – rendszeres, havi vállalati támogatásra szorult. Ezért ezeknek a dolgozóknak havi 250 forinttal egészítettük ki a vékonyka nyugdíjukat. Emellett év végén számosan egyszeri, gyorssegélyt kaptak, ennek összege 1500 – 2500 forint között mozgott.

Az állami gazdaságban is érzékelik, hogy romlanak az idősebb korosztály életkörülményei. Ezért a napokban újabb, jelentős döntést hoztak.

Molnár Lászlóné szakszervezeti titkár újságolja, hogy a közelmúltban a szakszervezet újabb felmérést és környezet-tanulmányt készített nyugdíjas dolgozói körében. Megállapították, hogy amíg öt évvel ezelőtt a vállalati plusz támogatásra szoruló száma ötven volt, ez jelenleg már minden második nyugdíjasukra érvényes. Ezért a napokban az új döntés alapján 250 hajdani dolgozójuk részére emelt összegű, 300 illetve 500 forint havi támogatást adnak. Ez évente egymillió forint vállalati kiadást jelent. Ez az összeg költségmentes kerül elszámolásra, azaz nem a bérköltséget terheli, az is igaz, hogy ennyivel csökken évvégén a vállalati szintű eredmény. Felvetődött az aktív dolgozók körében, hogy ez a segélyezés nem érinti-e a rászoruló dolgozók segélykeretének csökkenését? Erre a válasz egyértelmű nem.

Befejezésül Katona István igazgató a dolgozók aggodalmával kapcsolatban elmondta, hogy a nehezdedő életkörülményeket a bérek rendezésével igyekeznek javítani. Hamarosan jelentős bérrendezés lesz a gazdaságban, elsősorban a fizikai dolgozók bérére emelik majd (minimum 5 %-kal). Azt azonban senki ne felejtse el: ennél a fizetésrendezésnél a vezérlő elv nem a dolgozó szociális helyzetét lesz, hanem a végzett munkája!

H. R.

Halasi bemondó a pécsi tévénél

Nem akartam hinni a szememnek. Amikor néhány hónappal ezelőtt Pécsen voltam, társaság tagjaként beszélgetünk, szemem megakadt a bekapcsolt televízió. Bármilyen legyen, ha ez nem a Krizsó Gabi Halasról. Kérdésemre házigazdám csak azt tudta felelni, hogy ez a csinos bemondó Háros Gabriella.

A múlt héten összefutottam Halason Krizsó Gabival, aki nevetve mondta, hogy persze, ő az a bemondó.

– Hogy lettél Krizsó Gabriellából Háros?

– Úgy, hogy a Krizsó név a Pécs környékén lakó német és szláv ajkúak körében kimondhatatlan, így a férjem nevét, Hárost használok a saját keresztnevem előtt. Állítólag az jól, könnyen kimondható.

– A halasi Baromfifeldol-

gozó Vállalat osztályvezetőjének pedagógus lányából hogyan lett bemondó?

– Családommal 1981-ben költöztünk Pécsre, itt az egyik új lakótelep iskolájában tanítottam. A körzeti rádió hirdett néhány évvel ezelőtt bemondói állást, megpályáztam. Mindig is vonzott ez a feladat. Nem tagadom, ennek az érdeklődésnek a csíráját Halason, a Szilády Áron Gimnáziumban szereztem, ahol a meghirdetett szavalóversenyen elért jó helyezésem mutatta meg, milyen érdekes a nyilvános szereplés. Kicsi a világ, pályázatomkor derült ki, hogy itt a gimiben az egykori szavalóverseny második helyezette a pécsi rádióval dolgozik. Így aztán talán nem is volt meglepő, hogy én nyertem el az állást.

Külsős a státusom, azaz a tanítás mellett szerepelek a rádióban, majd e mellett szóhoz jutottam bemondóként a helyi televízióban is. Mindezt egyéves előkészület, tanfolyam, logopédiai előképzés után csinálhattam. Csodálatos érzés ez a szereplés, máshoz nem hasonlítható. Itt Pécsen most zajlik a körzeti televízió és rádió átszervezése, nem tudom, mit hoz a jövő, mindenestre szeretném továbbra is ezt csinálni.

– Azt hallottad, hogy Halason is évek óta tervezik a városi kábeltelevízió életre hívását? Mint profi bemondó, mit szólnál, ha hívnának ide?

– Örömmel jönnek. E téren szerzett tapasztalataimat szívesen adnám át a helyieknek, annál is inkább, mert ma is Halasinak vallom magamat.

Horváth Róbert

Paradicsomnyuszi

A legfurcsább genetikai csodákat maga a természet produkálja. Eredeti szándékom szerint kertemben paradicsomot kívántam termesztetni, végén azonban a képen látható nyuszi „takarítottam be”.

H. R.

Sportműsor (szeptember 15-ig)

Labdarúgás

Megyei II. osztály, III. forduló, szeptember 2., 15.30 óra, Gábor Áron laktanya pályája: Honvéd Gábor Áron SE–Honvéd Mezőfi.

Szeptember 3., 15.30 óra, városi sportpálya: Kiskunhalasi Spartacus–Hetényegyháza (előtte, 13.30 órakor: ifjúsági mérkőzés).

IV. forduló, szeptember 10., 15.30 óra, városi sportpálya: Kiskunhalasi Spartacus–Honvéd Gábor Áron SE.

Kézilabda

Szeptember 10., 10.30 óra, ÁMK városi sportszarnoka: KAC–MALÉV (NB II-es bajnokság, női).

Szeptember 3., 14 óra, gimnázium pályája: KAC ifi–Debreceni sportiskola (Országos Ifjúsági Bajnokság, női).

Diáksport

Szeptember 15., 14 óra, Vízmű uszodája: városi-körzeti általános iskolai úszóverseny.

Kulturális ajánlat

(szeptember 15-ig)

FÁKLYA FILMSZÍNHÁZ

Szeptember 1–3-án délelőtt 10 órakor: Az ördög jobb és bal keze (olasz), fél 5 órakor: Az inkák kincse (bolgár-NSZK), fél 7 és fél 9 órakor: Vérbeli hajsza (amerikai).

4–6-án fél 7 és fél 9 órakor: Amerikába jöttem (amerikai).

7–10-én fél 6 és fél 8 órakor: Bűnvadások (olasz).

9–10-én délelőtt 10 órakor: A pokol katonái (amerikai), fél 4 órakor: Villi a veréb (magyar rajzfilm).

11–14-én fél 6 és fél 8 órakor: James Bond a magányos ügynök (angol).

15-én fél 6 és fél 8 órakor: A legy

(amerikai).

GÓZON ISTVÁN MŰVELŐDÉSI KÖZPONT

Szeptember 2-án: Magányosok Klubja. Kirándulás Kunfehértóra.

5-én 19 órakor: Forrás-Új Tükör Klub. Évadnyitó találkozó.

9-én: Magányosok Klubja. Kirándulás Kecskemétre a Hírös Napok rendezvényeire.

13-án 18 órakor: Forrás-Új Tükör Klub. Kirándulás Sóstóra.

THORMA JÁNOS MŰZEUM

Halas, a kiskun mezőváros. Vá-

logatás a múzeum kerámiagyűjteményéből. Udvari kiállítási szín. Thorma képcsarnok. Megtekinthető minden nap 10–17 óráig.

CSIPKE MŰZEUM (Kossuth u. 37.)

Nyitva naponta 9–16 óráig.

VÉGH-KÚRIA (Bajcsy-Zs. u. 5.)

Diószegi Balázs Munkácsy-díjas festőművész állandó kiállítása. Megtekinthető: péntek, szombat és vasárnap 10–18 óráig.

Apróhirdetés

VALUTÁT NÁLUNK IS LEHET VÁLTANI naponta 8–12 óráig! Országos Kereskedelmi és Hitelbank RT. Kiskunhalas, Szilády Á. u. 1. első emelet.

A Kiskunhalasi Állami Gazdaság kunfehértói al-máskertjében szeptember 9-től SZEED MAGAD akció hirdet 6 Ft/kg egységáron amíg a készlet tart. Az érdeklődőket naponta 7–16 óráig, vasárnap 7–12 óráig várjuk.

Halasi Fideszesek, belépni szándékozók! A helyi SZDSZ segít megszervezni a halasi FIDESZ csoportot. Várunk benneteket minden kedden 19 órától a Dimitrov tér 7. szám alatt.

Zenészek, díszkésők, zenerajongók FIGYELEM! Szeptember 17-én egész nap HANGSZERBŐRZE lesz a szanki művelődési házban. Bizományi felvásárlás. Szaktanácsadó Benkó László.

A kiskunhalasi ÁFÉSZ bérbe adja a volt tűzoltólaktanyában kialakított 24–40 m² alapterületű üzletelhelyiséget. Bérleti díj: 5000 Ft/m²/év. Felvilágosítás: az ÁFÉSZ titkárságán.

Gyászír. Mély fájdalommal tudatjuk, hogy Csonka Mihály búvész életének 56. évében hosszan tartó, súlyos betegség után elhunyt. Temetése szeptember 5-én 14 órakor lesz Budapesten a Kozma utcai új köztemetőben. A gyászoló család.

Eladó Sóstón kívül egy hold földterület rendbe hozható épülettel, locsolási lehetőséggel. Érdeklődni az Olajbányán.

HÍRTÜKÖR

Fogadónap. Tóth Istvánné országgyűlési képviselő értesíti a város lakosságát, hogy szeptember 6-án (szerdán) 8–12 óráig fogadónapot tart a Városi Tanács I. emelet 104. számú szobájában. Minden érdeklődőt tisztelettel vár.

Ég a lámpa, ég...Járva a várost számtalanszor találkozhatunk nappal is világító közterületi lámpákkal. Felöltik a kérdés ki fizeti a számlát? Megtudtuk, hogy a közvilágítási naptár szerint, évszakoktól függően a szürkület beálltától pirkadat kezdetéig a tanács, ezen túl az Áramszolgáltató Vállalat hálózati veszteségét terheli az égő lámpa nappal KW/h-ként 1,70 Ft csúszdában 2,60 Ft-al. Tehát nyugodtak lehetünk: nem mi...(!)

Kongresszusi küldöttek. Az alapszervezetekben végrehajtott demokratikus és titkos küldöttválasztás eredményeként Ferenczi Imre, a Kiskunhalasi Állami Gazdaság Farmer Leányvállalatának igazgatója, Szabó Tamásné, a Magyar Kereskedelmi és Hitelbank Kiskunhalasi fiókjának igazgatója, Szabó Károly, az MSZMP Városi Bizottságának első titkára, Lengyel László Veronika, a Tompai Nagyközségi Tanács elnöke, és Váczi László, a kunfehértói Előre Mezőgazdasági Termelőszövetkezet elnöke utazik küldöttként a kongresszusra.

A kislány csak megijedt

Nincs abban semmi különös, ha egy ág letörik.

Nincs rendben a dolog akkor, ha ez olyan helyen történik ahol nap mint nap emberek százai fordulnak meg.

Augusztus 22-én 17 óra 15 perckor a Park áruház melletti autóparkolóban letört mintegy 10 cm vastag 4 méter hosszú korhadt ág. Az ág az árusok közé esett. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy az árusoknak és a vevőknek csak a lecsapódó ágak elől kellett félreugrania. Egy három év körüli kislány falfehéren állt, nem tudta felogni mi is történt vele, csak az édesanyja szorította féltőn magához. Az ág mintegy 40–50 cm-rel csapódott le mellette.

Tudom sok munkája van a városi kertészeknek, holmi korhadt ágra nem jut idő. A villanyvezetékek alatti fákat azonban dicséretes precizitással metszik. Lehet, hogy a korhadt fák nem hozzájuk tartoznak. Vagy netán a városi közterület felügyelőknek sem tartozik a feladatkörükbe. Végül is egyszerűbb egy szabálytalan söderrakásért, sőt rakásért figyelmeztetni, büntetni mint egy korhadt faágat észrevenni.

Az ág az emberek közé esett, csak a vakszerencsének köszönhető, hogy senki sem sérült meg. Tartok tőle nem ez lesz az utolsó lezuhanó ág, amíg az igazán illetékes intézkedni fog.

Ladóczki István

Hirdessen

a

HALASI

TÜKÖRBEN!

'SAROKBA SZORÍTVA

A hölgy nem fecseg, nem köszön, csak árul

A napokban betértem a Köztársaság utcai VIM-könyvesboltba. Nagyot köszöntem – így tanítottak annak idején –, a boltban lévő hölgy nem szólt egy szót sem. Magam is ellensége vagyok a fölösleges szöszaportásnak, fecsegésnek, a mit sem érő locsogás meg egyenesen a könyökömön jön ki. Jóleső érzéssel mentem a pultokhoz, mégis hasonló szófukar emberek tartózkodnak a boltban. (Merthogy az eladón kívül más nem volt ott.)

Miután megvettem a könyvet, kifizettem és ismételtelen köszöntem – úgy látom nálam már ez egy rossz szokás –, a hölgy akkor is hallgatott. Mikor egy kollégámnak elmeséltem, hogy Kiskunha-

lason eljutottam a csend birodalmába, ő rögtön a lényegre kérdezett: nem lehet, hogy néma volt az elárulító?

Utólag visszagondolva rájöttem, hogy bizony nem volt néma. Ugyanis amikor a választott könyvet a kezébe nyomtam, megszólalt és kimondta a következő, történelmi jelentőségű mondatot: százharminc forint. (Ebből tudtam meg, hogy ő árul, tudniillik elárulta, hogy a könyv mennyibe kerül.)

Következtetésem ezek szerint az, hogy a fenti könyvesboltban a hallgatásnak nem biológiai, hanem stílusbeli okai vannak. Jó kém lenne belőle, de erről aztán egy szót se...

H. Z.